



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. ve věci

žalobce: A. P., narozený dne „X“,
bytem „X“,

proti
žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního
hospodářství,
se sídlem Velká hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2017, č. j. 1549/DS/2017,
JID: 68777/2017/KUUK/Bal,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 26. 4. 2017, č. j. 1549/DS/2017, JID: 1549/DS/2017, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odbor přestupků v dopravě (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 27. 9. 2016, zn. MM/OPD/OKS/68148/15/R, kterým byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla podle ust. § 125c odst. 4 písm. f) téhož zákona uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a současně mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Předmětného přestupku se měl dopustit tím, že dne 2. 11. 2015 v 8:40 hod., v ul. Londýnská v Ústí nad Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Labem, jako řidič osobního motorového vozidla tov. značky VOLKSWAGEN Passat, r. z. „X“, porušil pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť nerespektoval svislou dopravní značku B 28 „Zákaz zastavení“ a dále se neřídil pravidly provozu na pozemních komunikacích, neboť zastavil a stál v odbočovacím pruhu.

Žaloba

2. V obsáhlé žalobě žalobce předně uvedl, že žalovaný řádně nepřezkoumal rozhodnutí správního orgánu I. stupně, čímž porušil ust. § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dále žalobce uvedl, že žalovaný nepřezkoumal důkazy v jeho prospěch, které uváděl ve svém odvolání. Vedle toho má žalobce za to, že žalovaný překročil zákon, neboť jen nepřezkoumával rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nýbrž sám začal konstruovat klíčový materiální aspekt, který v rozhodnutí správního orgánu I. stupně zcela chyběl. Dále žalovaný porušil správní řád, když řízení nezastavil či věc nevrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Žalovaný rovněž pochybil, pokud dne 28.6.2017 odmítl žalobci nahlédnout do kompletního spisu a odmítl vydat usnesení o odmítnutí nahlížení do spisového materiálu. Žalovaný svým postupem porušil i ust. § 17 odst. 4 správního řádu, když kompletní spisový materiál vrátil správnímu orgánu I. stupně. Dále žalobce namítl, že v průběhu celého správního řízení byly žalovanou stranou překračovány zákonné lhůty.
3. V návaznosti na to pak žalobce namítl, že žalovaná strana nedoložila, že komunikace, v souvislosti s kterou mělo dojít k přestupku, je účelovou komunikací. Žalobce má navíc za to, že daná komunikace není účelovou komunikací, nýbrž má charakter místní komunikace, neboť je osazena množstvím svislého dopravního značení, a nesouhlasí s vyjádřením Ing. P. z Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, dopravní inspektorát, Ústí nad Labem, k dopravní situaci v ul. Londýnská v Ústí nad Labem. Dále je žalobce přesvědčen, že vyústění předmětné místní komunikace do ul. Londýnská nese faktické znaky křižovatký se všemi důsledky a povinnostmi účastníka silničního provozu. Daná komunikace není za oplocením, vozovka v ul. Londýnská i vozovka předmětné komunikace zcela jasně přerušuje chodník podobně jako u jiných napojení vedlejších komunikací na křižovatkách, přičemž v daném místě křižovatký není ani obrubník, ačkoliv před i za křižovatkou je, a také dotyčná komunikace není oddělena od ul. Londýnská žádnou podélnou čarou, ani šrafovanou. Všechna tato tvrzení umocňuje to, že žalobce v ul. „X“ v Ústí nad Labem bydlí.
4. Dále žalobce namítl, že žalovaný nesprávně vycházel z nepodložené domněnky Ing. P. o tom, že inkriminované vozidlo stálo v odbočovacím pruhu. V daném místě se však nenachází odbočovací pruh, který je určen pouze k vyřazování vozidel, nýbrž se zde nachází tzv. řadící pruh, který je určen k vyřazování i zařazování vozidel do průběžného jízdního pruhu a v němž není zastavení ani stání vozidla zakázáno. Žalovaná strana ignorovala žalobcem předloženou normu Ministerstva dopravy TP 133 6.1. Zásady pro vodorovné dopravní značení na pozemních komunikacích. Pořízená fotodokumentace dle žalobce přesně dokazuje, že vozidlo zastavilo v řadícím pruhu, když vodorovné značení Směrová šipka V 9a se používá právě v řadícím pruhu. Navíc přestupkové obvinění o stání v odbočovacím pruhu bylo žalovanou stranou rozšířeno bez dalších důkazů a bez zjištění skutečného stavu věci. Dle žalobce žalovaný zcela opomněl zákonem danou povinnost, že dopravní značení se musí řídit zákonnými předpisy, navíc nebral v úvahu skutečný stav věci na místě.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

5. Dále žalobce namítl, že žalovaný ve svém rozhodnutí na mnoha místech uváděl stanovisko Ing. P., aniž by bylo zřejmé, jestli je to znalec nebo svědek, přičemž tím neumožnil kladení otázek mezi žalobcem a touto osobou. Tímto postupem byla zkrácena žalobcová procesní práva ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 29/2008-50. Pokud by žalobce mohl klást Ing. P. otázky, tak by se záležitost objasnila mnohem hospodárněji a za kratší dobu.
6. Žalobce rovněž namítl, že značka B 28 „Zákaz zastavení „byla v daném místě umístěna v rozporu s normou TP 65 Zásady pro dopravní značení na pozemních komunikacích, oddíl 8.2.1 Boční umístění, kdy nejmenší vzdálenost od krajnice vozovky má činit 0,50 m a největší vzdálenost 2,00 m, což v daném případě nebylo dodrženo. Žalobce má důvodné pochybnosti o schválení umístění předmětné značky, když ta byla původně umístěna na stěně domu „X“, přičemž zřejmě v důsledku rekonstrukce pláště domu před několika lety byla přemístěna o mnoho metrů na jiné místo a provizorně upevněna stahovacími páskami na kácející se plot u předmětné křižovatky, kdy tento stav přetrval až do současnosti, ačkoliv dopravní situace a vodorovné značení je už jiné. Značka B 28 je umístěna tak, že rozsah její platnosti není zřejmý, což dokládá opakované stání různých vozidel za touto značkou, jak žalobce doložil fotografiemi ve správním řízení. Křížení s komunikací před značkou B 28 je označeno velmi podobným vodorovným obloukem se šrafováním stejného provedení jako blízká křižovatka ul. Londýnská a ul. Moskevská, takže z podobnosti dopravního značení lze usoudit, že obě blízká místa jsou křižovatky. Případný zákaz zastavení není na předmětném místě na okraji vozovky nijak doplněn označením podélnou čarou souvislou bílou, žlutou ani přerušovanou, ačkoliv na jiných místech v ulici je vodorovné značení použito, což dává řidičům indicii, že na předmětném místě není stání nebo zastavení omezeno. Dle žalobce žalovaný zcela opomněl i v tomto směru zákonem danou povinnost, že dopravní značení se musí řídit zákonnými předpisy. Pouze značka umístěná v souladu s právními předpisy je platná, což v daném případě není, nachází se po provizorním umístění o 10 metrů jinde. V daném případě není žádným relevantním důkazem dokument z 3. 2. 2015 o tom, že značka byla v minulosti řádně stanovena, když to není žádným relevantním důkazem o řádném stanovení značky v listopadu 2015. Žalovaný v tomto směru neprovedl žádné šetření ani důkazy na podporu svého zdůvodnění.
7. Žalobce je rovněž přesvědčen, že v jeho případě žalovaná strana porušila presumpci neviny, když ještě před spravedlivým projednáním případu vydal vůči žalobci příkaz ze dne 21. 4. 2016. Rovněž výrok žalovaného o nekázni řidičů, pokud parkují na inkriminovaném místě, považuje žalobce za porušení presumpce neviny, když žalovaný jen na základě fotografie již dopředu vynesl úsudek, aniž by zjistil skutečný stav věci.
8. Žalobce dále namítl, že v jeho případě porušila žalovaná strana i zásadu zákonnosti, když správní orgán I. stupně žalobci dvakrát doručoval písemnosti poštou, ačkoliv věděl o existenci datové schránky žalobce, což žalobce omezilo v čase na přípravu na správní řízení a posléze i na další jednání. Názor žalovaného, že doručování předvolání nezákonným způsobem je jednáním, které nemá negativní vliv na práva žalobce, je dle žalobce porušením zásady zákonnosti.
9. Dle žalobce žalovaná strana porušila i zásadu vázanosti účelem, když chybnou kvalifikací místní komunikace na komunikaci účelovou, vyžaduje od řidiče povinnost nad rámec zákona o silničním provozu. Žalobce má vedle toho podezření, že v jeho případě úřední osoba překročila svoji pravomoc danou ust. § 124 zákona o silničním provozu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

10. Žalobce rovněž namítl, že žalovanou stranou došlo v jeho případě k porušení zásady ochrany nabytých práv, když nebylo z její strany prokázáno nadevší pochybnost, že na inkriminovaném místě je zákonem zakázáno zastavení nebo i stání vozidel. Žalovaná strana přitom neuvažovala ani o tom, že se může jednat o sporný případ, kdy v případě pochybností by mohla rozhodnout ve prospěch žalobce, a ani žalovaná strana neprojevila snahu šetřit práva žalobce na zastavení na inkriminovaném místě nabytá v dobré víře.
11. Dle žalobce žalovaná v jeho případě porušila i zásadu ochrany veřejného zájmu, když možnost zastavení vozidla na veřejné komunikaci, kdy nejsou porušeny zákony, je takovým zájmem. Tento aspekt žalovaná strana adekvátně nezdůvodnila. Předmětné vozidlo stálo cca 15 metrů od přechodu pro chodce, navíc mimo jízdní profil pruhu, které se před přechodem zužuje, a proto žalobci není zřejmé, jak by mohlo dojít ke spekulativní situaci popisované žalovanou stranou.
12. Žalobce je rovněž přesvědčen, že žalovaná strana porušila i zásadu materiální pravdy, když odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně je důkazem toho, že se nezabýval skutečným stavem věci a že v argumentaci používá jen domněnky, což žalovanému nevadilo.
13. Dle žalobce v jeho případě došlo i k porušení zásady procesní rovnosti, když správní orgán I. stupně a posléze i žalovaný od prvopočátku v řízení nevystupovali jako nestranný posuzovatel, nýbrž vystupovali jako protistrana, která upřednostňuje důkazy ve svůj prospěch a nečiní kroky k provádění důkazů ve prospěch žalobce.
14. Závěrem žalobce rovněž namítl, že v jeho případě žalovaná strana neprokázala naplnění materiálního znaku přestupku, přičemž materiální aspekt byl spekulativně zkonstruován až žalovaným v rámci odvolacího řízení. Navíc údajné rozhodné ohrožení zájmu společnosti na bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích protiprávním jednáním žalobce nebylo žalovanou stranou dle žalobce nijak prokázáno. Ve své argumentaci pak odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, který pojednává o materiální stránce přestupku.

Vyjádření žalovaného k žalobě

15. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.
16. Předně žalovaný uvedl, že tvrzení žalobce o tom, že mu nebylo žalovaným umožněno nahlédnout do kompletního správního spisu je nepravdivé, jelikož v době, kdy žalobce požadoval toto nahlédnutí, správní spis správního orgánu I. stupně se nacházel již vrácen u správního orgánu I. stupně, o čemž byl žalobce poučen.
17. Dále žalovaný nesouhlasil s tím, že by značka B 28 nebyla platná v důsledku svého chybného umístění u komunikace, přičemž na podporu tohoto názoru odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 As 68/2009-83. Navíc žalobce po celou dobu řízení nezpochybnil existenci a srozumitelnost značky, když netvrdil, že např. značku nemohl vidět. K tomu podotkl, že žalobce si sám nemůže dělat vlastní úsudky o platnosti dopravní značky a o jejím významu a sám rozhodovat o jejím respektování.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

18. Žalovaný dále uvedl, že se shoduje se žalobcem, že na daném místě se nachází křižovatka, jelikož na místní komunikaci se napojuje veřejná účelová komunikace, kde jsou i umístěné dopravní značky. Podle zákona o silničním provozu se však vyústění účelové komunikace na místní komunikaci za křižovatku nepovažuje, a proto zde nelze uplatnit ustanovení o konci platnosti svislé zákazové dopravní značky hranicí nejbližší křižovatky, jelikož podle zákona o silničním provozu dané místo křižovatkou není. Žalovaný trvá na tom, že inkriminovaná komunikace mezi domy v ul. Londýnská „X“ a „X“ je veřejnou účelovou komunikací, při zjišťování skutkového stavu v tomto směru vyšel ze stavu v katastru nemovitostí a ze sdělení Magistrátu města Ústí nad Labem a Policie ČR.
19. Žalovaný rovněž vyslovil nesouhlas s námitkami žalobce ohledně vodorovného značení před křižovatkou v přídatných pruzích, když argumentuje metodikou Ministerstva dopravy, kterou zaměňuje s technickými předpisy. Žalovaný je přesvědčen, že v rámci posuzování přestupku „zastavení a stání v odbočovacím pruhu“ je nutné vyjít z vymezení pojmů pruhů ze zákona o silničním provozu. V daném místě jsou dva řadící pruhy, kdy ovšem zákon o silničním provozu toto označení nepoužívá, a to jeden pro směr rovně a druhá pro odbočení vlevo. Řadící pruh pro odbočení vlevo je pak slovy zákona o silničním provozu díky vodorovné dopravní značce V9a – směrové šipky vlevo - odbočovací pruh.
20. Dle žalovaného žalobou napadená rozhodnutí i řízení, z nichž vzešla, nejsou zatížena žádnou vadou, která by mohla atakovat zákonnost postupu správních orgánů obou stupňů. Žalovaný se ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi námitkami žalobce, snažil se logicky a přehledně vyložit aplikovaná ustanovení, důsledně popsal situaci místa spáchání přestupku, vyargumentoval materiální i formální stránku přestupku. Skutkový stav případu byl dle žalovaného rovněž náležitě zjištěn. Žádný výsledek svědka včetně policejního komisaře Ing. P. nebyl žalobcem navrhován, tudíž nedošlo k žádnému odepření svědeckého výsledku. Žalovaný prováděl dokazování tak, aby byl spolehlivě zjištěn skutkový stav věci, vycházel především z listinných důkazů. Žalovaný přitom nevycházel jen ze zprávy Ing. P., nýbrž i z vlastního posouzení charakteru komunikace vyúsťující mezi domy v ul. Londýnská „X“ a „X“ na ul. Londýnská.
21. Dle žalovaného skutečnost, že žalobci nebylo doručováno správním orgánem I. stupně vždy do jeho datové schránky, neměla vliv na platnost a zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího rozhodnutí, protože žalobce se s písemností vždy seznámil a obdržel je osobně do rukou. Na podporu tohoto názoru pak žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 As 90/2010-95.
22. Závěrem žalovaný vyslovil nesouhlas s tím, že by v případě žalobce došlo k porušení zásady ochrany nabytých práv v dobré víře, zásady procesní rovnosti, zásady ochrany veřejného zájmu, dále že nebyla prokázána materiální stránka přestupku a že by odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí bylo nedostatečně zdůvodněné.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného k žalobě

23. V následně učiněné replice k vyjádření žalovaného k žalobě žalobce setrval na žalobních námitkách, kdy jmenovitě zdůraznil svoji argumentaci k odmítnutí nahlédnutí do kompletního správního spisu, dále chybné posouzení dopravní problematiky žalovaným uvedl, dále pochybení při doručování ze strany správního orgánu I. stupně, dále pochybení v podobě nevyslechnutí svědka a četných vad správního řízení před správním orgánem I. stupně, které žalovaný pominul a toto pominutí včetně nedodržování správních lhůt

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nevysvětlil, popř. proč prvostupňové rozhodnutí sám nezrušil a namísto toho doplňoval řízení.

Posouzení věci soudem

24. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce po řádném poučení nevyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání.
25. Napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
26. Soud po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek jakkoliv důvodná.
27. Předně soud uvádí, že se neztotožnil se žalobcovými námitkami o tom, že žalovaný nepřezkoumal důkazy, které žalobce uváděl ve svém odvolání ve svůj prospěch. Nic takového soud ze správního spisu a zejména pak odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí soud neshledal. Žalovaný se případem žalobce, a to po skutkové i právní stránce věnoval velice detailně, v jednotlivostech náležitě reagoval na žalobcovy argumenty vznesené nejen v řízení před správním orgánem I. stupně, nýbrž i v rámci odvolacího řízení.
28. V návaznosti na právě uvedené soud vyhodnotil jako neopodstatněné námitky žalobce o tom, že v rámci odvolacího řízení jen nepřezkoumával rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nýbrž sám začal konstruovat klíčový materiální aspekt, který v rozhodnutí správního orgánu I. stupně zcela chyběl. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně nevyplývá, že by v dané věci absentoval materiální aspekt přestupku, materiální stránkou přestupku se správní orgán I. stupně zabýval v odůvodnění svého rozhodnutí především na str. 4. Pokud se žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí v konkrétnostech opět věnoval materiální stránce přestupku, bylo to jen logickou a nezbytnou procesní reakcí žalovaného na žalobcovu ostrou polemiku se závěry správního orgánu I. stupně, kterou uplatnil ve svém odvolání. Navíc žalobce by měl vzít v potaz fakt, že řízení před správními orgány obou stupňů na sebe navazují a rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vzešlá z těchto řízení tvoří jeden celek. Odvolací orgán má možnost případná dílčí pochybení či nejasnosti a nesrovnalosti odstranit v rámci odvolacího řízení. Tato koncepce správního řízení tak planě cílí na zásadu rychlosti, efektivit a hospodárnosti správního řízení. V daném případě žalovaný neměl obligatorní povinnost bez dalšího zrušit rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc mu vrátit k dalšímu řízení či celé přestupkové řízení zastavit, když soud neshledal, že by správní orgán I. stupně se dopustil tak závažného pochybení, které by mělo vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

29. Jako nedůvodné soud vyhodnotil i námitky žalobce o tom, že mu bylo žalovaným nepřipustně upřeno dne 26. 6. 2017 (pozn. soudu – žalobce nesprávně uvádí datum 28. 6. 2017) nahlédnout do kompletního spisového materiálu, čímž došlo k porušení ust. § 17 odst. 4 správního řádu, a navíc že žalovaný pochybil, pokud odmítl vydat usnesení o odmítnutí nahlédnutí do spisu. Předně je třeba říci, že dané námitky nemohou mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, když to je ze dne 26. 4. 2017, tj. po údajném odepření nahlízet do kompletního spisového materiálu. Navíc žalobce ve své argumentaci zcela pomíjí skutečnost, že právo nahlízet do správního spisu se uplatňuje vždy jen vůči správnímu orgánu, který se spisem aktuálně disponuje. V daném z obsahu správního spisu, který soudu předložil žalovaný, jednoznačně vyplývá, že spis správního orgánu I. stupně byl po pravomocném ukončení přestupkového řízení dne 12. 5. 2017 vrácen správnímu orgánu I. stupně, o čemž byl žalobce dne 26. 6. 2017 vyrozuměn žalovaným (oprávněnou úřední osobou, tj. Bc. B.), což ostatně připustil i žalobce v žalobě. Žalovaný byl povinen evidovat ve svém spise toliko dokumenty vzniklé z jeho činnosti, zda přikročí k zařazení ještě kopií vypraných dokumentů ze zapůjčeného správního spisu od správního orgánu I. stupně, které by pak měly být zařazeny do tzv. sběrného archu, bylo na jeho úvaze. V daném případě spis žalovaného obsahoval dokumenty výlučně z jeho činnosti, a proto bylo věcí žalobce, v případě jeho trvajícího zájmu nahlízet i do spisu správního orgánu I. stupně, aby tak učinil přímo u Magistrátu města Ústí nad Labem, jakožto správnímu orgánu I. stupně, jemuž byl jeho spisový materiál po pravomocném ukončení přestupkového řízení vrácen. Ze správního spisu, který soudu předložil žalovaný, vyplývá, že oprávněná úřední osoba dne 26. 6. 2017 žalobci umožnila nahlédnout do kompletního spisového materiálu, kterým v daný čas disponoval žalovaný. Za této situace nebyly dány podmínky, proto aby bylo vydáváno usnesení o odepření nahlédnout do spisu, jak mylně dovozoval žalobce, když ze strany žalovaného mu bylo plně vyhověno.
30. Pokud žalobce namítal, že v průběhu celého správního řízení byly překračovány zákonné lhůty žalovanou stranou, tak k tomu je třeba říci, že správními soudy včetně Nejvyššího správního soudu je konstantně judikováno, že délka správního řízení nemá bez dalšího vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Jestliže žalobce byl nespokojen s délkou řízení a spatřoval v postupu žalované strany nepřipustnou nečinnost, nic mu nebránilo v tom, aby uplatnil prostředky k nápravě před nečinností před příslušnými nadřízenými správními orgány popř. formou žaloby na ochranu před nečinností správního orgánu podané v intencích ust. § 79 a násl. s. ř. s.
31. K žalobcovým námitkám o tom, že žalovaná zcela nesprávně vyhodnotila dopravní situaci na inkriminovaném místě soud, uvádí následující.
32. Předně soud uvádí, že se neztotožnil s námitkami a argumentací žalobce o tom, že inkriminovaná komunikace mezi domy v ul. Londýnská „X“ a „X“ není veřejnou účelovou komunikací, když dle žalobce má být místní komunikací. Z obsahu správního spisu i odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že skutkový stav byl žalovaným v tomto směru náležitě zjištěn a byly z něj učiněny správné závěry.
33. Obecně platí, že místní komunikace je dle ust. § 6 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pozemních komunikacích), označení pro kategorii pozemní komunikace, do které silniční správní úřad má zařazovat veřejné přístupné pozemní komunikace, které slouží převážně místní dopravě na území obce. O zařazení do kategorie místní komunikace nebo vyřazení z ní rozhoduje obec, na jejímž území se komunikace nachází, přičemž obec je zároveň jejím vlastníkem, jak plyne

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

z ust. § 9 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. V daném případě žalovaná strana ve správním řízení zjistila, že město Ústí nad Labem komunikaci mezi domy v ul. Londýnská „X“ a „X“ nevlastní. Magistrát města Ústí nad Labem pak z pozice vlastníka dopravní infrastruktury označil v písemnosti ze dne 3. 2. 2015 dané vyústění komunikace mezi domy v ul. Londýnská „X“ a „X“ jako „sjezd na místo ležící mimo komunikaci“ – zjevně míněno jako sjezd mimo místní komunikaci. Shodně se pak vyjádřil i Ing. P. z Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, dopravní inspektorát, Ústí nad Labem, v písemnosti ze dne 18. 7. 2018. Žalobcova argumentace faktickými poměry na daném místě (podoba vodorovného dopravního značení, umístění svislého dopravního značení, jednotlivé umístění obrubníků apod.) tak neměla relevanci, když rozhodný je stav právní z hlediska zařazení té které komunikace do kategorie místní komunikace příslušným silničním správním úřadem.

34. Žalobce by měl vzít v potaz skutečnost, že místními komunikacemi nejsou mj. i účelové komunikace. Dopravní značky ani běžné mapy či plány pro veřejnost přitom neoznačují ani nerozlišují, které pozemní komunikace jsou místními komunikacemi a které (veřejně přístupnými) účelovými komunikacemi. Účelovou komunikací je zpravidla taková komunikace, kterou nevlastní obec (ani městská část nebo městský obvod) ani nejde o silnici nebo dálnici. Účelové komunikace však, stejně jako místní komunikace IV. třídy, nepodléhají speciální evidenci podle ust. § 5 vyhlášky č. 104/1997 Sb., a proto rozlišení mezi nimi nemusí být zřejmé ani z oficiálních mapových a evidenčních podkladů. Směrodatné by podle zákona mělo být, zda silniční správní úřad rozhodl o zařazení do kategorie místní komunikace – pokud o zařazení komunikace do kategorie nerozhodl, může být taková komunikace jen účelovou komunikací, což bylo dáno v předmětné věci. Zásadní praktický rozdíl mezi místní a účelovou komunikací je ten, že vyústění místní komunikace (!třeba i pěší komunikace IV. kategorie, například pěšiny či schodiště, pokud nejde o označenou pěší nebo obytnou zónu!) podle ust. § 2 písm. w) zákona o silničním provozu křižovatkou je, zatímco vyústění účelové komunikace na jinou komunikaci se nepovažuje za křižovátku, což se týkalo právě projednávaného případu
35. Dopravní svislá zákazová značka B 28 tak nebyla umístěna před křižovatkou ve smyslu zákona o silničním provozu, jak mylně dovozoval žalobce, a proto se žalobce nemohl s úspěchem dovolávat toho, že její platnost skončila vyústěním komunikace mezi domy v ul. Londýnská „X“ a „X“.
36. Rovněž žalobcovy námitky do údajného chybného umístění dopravní svislé zákazové značky B 28, z čehož žalobce dovozoval její neplatnost a absenci povinnosti se jí řídit, soud vyhodnotil jako zcela liché. Daná značka je tzv. opatřením obecné povahy, neboť naplňuje jeho materiální znaky, a proto je i správním aktem, ohledně něhož platí presumpce správnosti. To v praxi znamená, že na dotýcnou dopravní značku bylo třeba nahlížet jako na zákonnou, dokud by nebyl prokázán opak čili do okamžiku, než k tomu příslušný správní orgán vysloví její nezákonnost – k tomu v daném případě nedošlo. Dokument z 3. 2. 2015 o tom, že značka byla v minulosti řádně stanovena, byla pro předmětný případ relevantním důkazem o řádném stanovení značky i v době spáchání předmětného přestupku v listopadu 2015. Žalobce tak byl povinen respektovat dotýcnou zákazovou značku B 28, nebyl oprávněn bez dalšího sám činit úvahy o její zákonnosti a na základě svého vyhodnocení se rozhodnout, zda ji bude respektovat či nikoliv. Shodné závěry opakovaně dovodil i Nejvyšší správní soud, např. ve svém rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 As 68/2009-83, či v poslední době ze dne 31. 7. 2018, č. j. 3 As 81/2017-33, které jsou dostupné na www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

37. Dále soud uvádí, že se neztotožnil ani s námitkami žalobce rozporující závěry žalované strany ohledně údajného chybného vyhodnocení vodorovného značení v místě spáchání přestupku. Již žalovaný v písemném vyjádření správně poznamenal, že žalobce argumentuje metodikou Ministerstva dopravy, kterou zaměňuje s technickými předpisy. V rámci posuzování přestupku v podobě „zastavení a stání v odbočovacím pruhu“ je nutné vyjít z vymezení pojmů pruhů ze zákona o silničním provozu, který definuje jednotlivá přestupková jednání na úseku dopravy. Z obsahu správního spisu, zejména pořízené fotodokumentace zajištěné žalovanou stranou i samotným žalobcem, jednoznačně vyplývá, že v inkriminované lokalitě jsou dva jízdní pruhy, a to tzv. průběžný pruh pro směr rovně čili jízdní pruh probíhající v původním směru (bez odbočení) křižovatkou a tzv. odbočovací pruh vlevo čili přídatný jízdní pruh určený pro odbočování (vyřazování) vozidel z průběžného jízdního pruhu. Fakt, že se jednalo o odbočovací pruh, jednoznačně určovalo vodorovné dopravní značení v podobě vodorovné dopravní značky V9a – směrové šipka (vlevo). Žalobce nesprávně dovozoval, že pruh pro odbočení vlevo byl taktéž pruhem zařazovacím – z účelnosti věci nebyl, neboť se jednalo o místo před křižovatkou, kdy je zájem na tom zabezpečit přehlednost, viditelnost a dostatečný prostor před křižovatkou. Žalovaný naproti tomu nikterak nepochybil, pokud vycházel z vyjádření i Ing. Pokorného z Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, dopravní inspektorát, Ústí nad Labem, obsaženém v písemnosti ze dne 18. 7. 2018, když to žalovaného jen utvrdilo, že žalovaná strana ve věci dovozuje správné závěry ohledně vodorovného dopravního značení v dané lokalitě vedle svislého. Vyjádření Ing. P. soud nepovažuje za nepodložené domněnky, když závěry vyjádření jsou opřeny o relevantní právní úpravu.
38. Na žalobcův případ pak plně dopadala dikce ust. § 27 odst. 1 písm. e) zákona o silničním provozu, dle které platí, že řidič nesmí zastavit a stát mj. v odbočovacím pruhu, což žalobce rovněž nerespektoval vedle dopravní značky B 28. Žalovaná strana legitimně přikročila k obvinění žalobce i mj. pro stání v odbočovacím pruhu.
39. Žalobce taktéž neopodstatněně namítal, že mu byla porušena práva v přestupkovém řízení, neboť nebylo umožněno žalobci klást Ing. P. otázky, když žalobce nevěděl, zda dotýčný vystupuje v podobě znalce či svědka. K právě uvedenému je třeba uvést, že Ing. P. ve věci nevystupoval jako svědek či znalec, toliko ve věci poskytl odborné vyjádření v listinné podobě. Žalobci přitom nic nebránilo v tom, aby případně vznesl požadavek na to, aby Ing. P. mohl klást otázky. V daném případě tak zjevně nebylo upřeno právo žalobce na výsledky svědka (Ing. P.), když tento důkazní návrh – svědecký výslech - nebyl ze strany žalobce jakkoliv vznesen v průběhu celého správního řízení.
40. V návaznosti na právě uvedené soud uvádí, že neshledal jako důvodné ani žalobcovy námitky o tom, že žalovaná strana ve věci nedostatečně zjistila skutkový stav věci a že došlo k porušení zásady materiální pravdy. Skutkový stav věci byl náležitě v jednotlivých písemnostech popsán i zachycen v bohaté fotodokumentaci, kterou obstarala žalovaná strana i žalobce. Soud má za to, že nebylo zapotřebí ve věci opatřovat další důkazy, z listinných důkazů obstaraných žalovanou stranou je možno učinit bezpečný závěr o tom, že vytýkaného přestupkového jednání se žalobce skutečně dopustil.
41. V daném případě materiální stránka vedle formální stránky přestupkového jednání žalobce byla jednoznačně naplněna, přičemž žalovaná strana se tímto aspektem náležitě zabývala ve svých rozhodnutích, jak soud již konstatoval shora. Soud se s vyhodnocením této otázky, tj. naplnění materiální stránky přestupkového jednání, jak jej učinila žalovaná strana, plně

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ztotožnil. K přestupkovému jednání došlo v místě před křižovatkou, kdy je všeobecně dán zájem na tom zabezpečit přehlednost, viditelnost a dostatečný prostor před křižovatkou – to stojící resp. parkující vozidla v odbočovacím pruhu z podstaty věci ztěžují. Navíc nelze nezmínit, že při odbočování na křižovatce musí řidiči dávat znamení o změně směru jízdy, dále při odbočování nesmí ohrozit řidiče jedoucí za nimi, kdy zároveň musí dbát zvýšené opatrnosti, s tím že řidiči, kteří opouštějí při odbočování průběžný pruh, musí co nejdříve vjet do odbočovacího pruhu, pokud je vyznačen.

42. Soud se neztotožnil ani s námitkami žalobce o údajném porušení presumpce neviny, když správní orgán I. stupně bez dalšího vydal vůči žalobci příkaz ze dne 21. 4. 2016. Tento procesní postup správního orgánu I. stupně soud vyhodnotil jako zcela legitimní, plně odpovídající právní úpravě obsažené v zákoně č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, která dopadala na žalobcův případ. Fakt, že správní orgán I. stupně naznal, že případ žalobce je možno vyřešit tzv. krátkou cestou od stolu, nikterak bez dalšího nedokládá porušení presumpce neviny správním orgánem I. stupně, když tento postup mu umožňoval zákon. Soud přitom neshledal ani žádné okolnosti, které by nasvědčovaly, že presumpci neviny by nectil i žalovaný, třebaže mj. konstatoval na základě fotodokumentace nekázeň řidičů, pokud parkují na místě, kde došlo ke spáchání projednávaného přestupku. Stejně závěry pak soud učinil i ohledně námitek žalobce o tom, že žalovaná strana porušila zásadu procesní rovnosti, když žádné takovéto indicie ze správního spisu jakkoliv nevyplývají, správní orgány obou stupňů daly žalobci dostatečný prostor, aby mohl náležitě uplatnit svoji obhajobu, ve věci postupovaly nezáujatě a objektivně.
43. Soud jako zcela nedůvodné vyhodnotil vzhledem k výše uvedenému námitky žalobce o údajném porušení zásady vázanosti účelem, porušení zásady ochrany nabytých práv žalobcem v dobré víře, i zásadu ochrany veřejného zájmu. Soud tyto námitky vnímá jako doprovodnou a účelovou argumentaci žalobce činěnou v jeho pochopitelné snaze vyvinut se z dotyčného přestupkového jednání. Žalobce jakožto řidič měl znát pravidla silničního provozu a ty bez dalšího respektovat, obzvláště v situaci, kdy nikterak nenamítal např. to, že si rozporovaného dopravního značení nevšiml.
44. Žalobci lze dát toliko za pravdu, že správní orgán I. stupně pochybil, pokud mu dvakrát doručil písemnosti poštou a nikoliv do jeho datové schránky. Toto pochybení správního orgánu I. stupně ostatně konstatoval i žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalovaný přitom správně dovodil, že se jednalo o dílčí pochybení nemající vliv na výsledek řízení. S tímto vyhodnocením se ztotožnil i soud. Je tomu tak proto, že v dané záležitosti je v popředí faktická stránka věci – tj. zda doručované písemnosti byly žalobci doručeny, což obě písemnosti byly žalobci doručeny (více k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 As 90/2010-95, který je dostupný na www.nssoud.cz). Soud neshledal, že tímto postupem došlo k porušení zásady zákonnosti způsobující nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Pokud měl žalobce za to, že doručení předvolánek k ústním jednáním, která se uskutečnila dne 6. 6. 2016 a dne 6. 9. 2016, prostřednictvím pošty a nikoliv do jeho datové schránky mu způsobilo nedostatečnou časovou přípravu na daná jednání, opět soud musí konstatovat, že tuto skutečnost mohl žalobce namítnout při obou jednáních a dožadovat se nápravy. Žalobce však v obou případech do protokolů shodně prohlásil, že mu nejsou známy žádné překážky uskutečnit dotyčná jednání.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

45. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.
46. Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 29. června 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.